

vidbu po moru.¹⁾ — Zaista je nepojmljivo, kako Lučić, veliki umnik, nije vidio protuslovlja između svog pisanja i najstarijeg izvora, Ivana Djakona! Da hrvatskomu kralju nisu danak plaćali Mlečani, već dalmatinski gradovi, zašto bi hrvatski kralj slao poslanike u Veneciju, da od dužda traže uobičajeni zaostali danak za slobodnu plovidbu mletačkih pomoraca? Zar je u X. stoljeću putovanje u Veneciju bila zabava, kao danas?

Lučićevo tumačenje o mletačkom danku tako je neosnovano, da ga, osim gore spomenutoga rođenog Hrvata, nije prihvatio ni jedan pozniji pisac, pa ni mletački. Daru, u svojoj povjesnici Venecije,²⁾ pripovijeda prilično točno o stvari, samo što se povodi za Dandolom, te mjesto Hrvata spominje Neretvane. Što piše Romanin,³⁾ već smo naveli, a on je svakako ponajbolji historik mletački, koji je imao na raspolaganje sve moguće izvore i najbolja pomagala, pa kad se on ne ustručava priznati, da je otadžbina njegova plaćala Hrvatima danak, onda može da se o tom uvjeri i najveći skeptik. Što Romain nastoji otupiti oštricu povijesne istine izmišljotinom, da su i u novije doba nekoje evropske države plaćale nekakav danak divljačkim afričkim plemenima, može mu se oprostiti, jer je on mislio, da će tako stvar biti od manjeg poniženja za njegovu otadžbinu, a nije se sjetio, da

1) Lučić, De Regno, p. 72.

2) Daru: Storia documentata delle Repubblica di Venezia. I. pag. 116-117.

3) O. c. I. pag. 274.